

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

8. Contra eos qui dicunt Demosthenem ab Aristotele præcepta Eloquentiæ
didicisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

Atque, quae erat prima dignitas, recusavit. Aufonius de Rhetore factus est Consul a Gratiano. Haud immemore Praeceptoris discipulo. Bis consulatum gessit Herodes Sophista, tatarisque opes contraxit, ut stadia, & theatra suis sumptibus populo edificaret.

Urbes, & Provinciae, Eunnapius in Praetorio.

Sexto, Urbes, & provinciae: Nam cum Praetorio precarij muneris petendi copiam fecisset Constantinus Imperator, postulavit in insulas non paucas numero, nec exiguas, tributarias, & veterales Athenarum civitati, in pendendo frumento. Donavit istas Imperator, & Primariam dignitatem adiecit, ut praefectus castrorum vocaretur.

Philostratus in Diono.

Septimo, quod ingentis honoris fuit, & solis penae Caesaribus, Imperijque consortibus concessum, ipsi Rhetores ad consensum Imperatorij vehiculi sunt admissi. Nam de Dione memorat Philostratus, ῥητορὶκὸν γένος αὐτοκράτωρ ἀναβήμενος αὐτὸν ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐς τὴν χροῦν ἀμαζαν, ἵππῳ οἱ βασιλεῖς τὰς ἐκ τῶν πολέμων πομπὰς πομπῶσαι, ἔλαβε δαμὰ ἐπιεφερόμενος ἐπὶ τῷ Δωῶα, ἠμὴ ληγεῖς ὄσχε ἰα, φιλοῦ δὲ σε ὡς τιμαυτόν. Sane Traianus Imperator: Romae illum in aureum currum assumens, in quo Imperatores confectis bellis triumphorum pompas ducere solent, lapsissime ad Dionem conuersus, quidnam aiebat, dicas, nescio. Te verò non minus, quam me ipsum diligo. Hi sunt, & alij in aemuli eloquentiarum triumpho, quos nihil opus est diffusis recensere.

Contra eos qui dicunt Demosthenem ab Aristotele praecipua Eloquentia didicisse.

CAPVT VIII.

Vindicanda est Rhetoricae antiquitas, a calumnia, qua nonnulli Philosophos ante Oratores claruisse, ipsumque Demosthenem Aristotelis praecipua institutum, ad tantum eloquentiae decus efforuisse constanter asseuerant. Hoc ipsum iam suis iactatum temporibus disertissime conturat Dionysius Halicarnassensis, & firmissimae rationes cui acunt. Si quidem Demosthenes annum vigesimum quintum, agens, rempublicam capessere, & conciones habere coepit: Aristoteles verò ipsidem temporibus cum Platone vixit, usque ad annos septem & triginta, neque scholae rector, neque vilius se et a peculiaris auditor, nec libros Rhe-

toricos, nisi longo post tempore, elucubrauit: Nam Platone mortuo abiit ad Heremiam Atarpei tyrannum, ac triennium cum eo moratus, Eubulo Praetore Mitylenas secessit, inde sub Pythodochi praetura ad Philippum venit, apud quem in institucendo Alexandro octo annos exegit: post Philippi obitum, Euzeneto Praetore, profectus Athenas, duodecim annos in Lyceae scholas habuit: quo tempore testatur se iam natu grandiosem, edidit ante praestantissimis operibus artes, Rhetoricas, quibus adiutum aiunt Demosthenem, composuisse. At verò Demosthenes, etiam cum adhuc sub praetore esset Aristoteles, Callistrato Praetore, anno aetatis, ut dixi, vigesimo quinto, primam causam egit contra Androtonem. Successit ea, quae est de immunitatibus, venustissime scripta: hanc excepit oratio de classibus, quam Timocrateae sequuta est. Exinde contra Philippum Regem in arenam descendit: mox Rhodiensem, & tres Olynthiacas, & Midianam confecit. Hinc orbem exegerat, cum nulla Aristotelis de eloquentia scripta litera extaret: nam quod post Olynthiacum bellum Rhetoricas artes scripserit Aristoteles, indicat his verbis, ubi agit de tropis: ἴδεν δὲ μεταφωρῶν τετραῖων ὁδῶν, ἰδοὺ καὶ ὑπὸ μάλιστα αὐτῶν ἀναλογίαν, ὡς Περικλῆς ἐρητὶ τὰ νεώτερα τῶν προπολεμίων ἐν τῷ πάλαιον ὄντως ἡρακλῶδῳ ἔξ αὐτῶν πλεῖστα ἄσπερ εἶπες τὸ ἐπερ ἐκ τῶν ἐναυτῶν ἐξέλοι, δὲ Λεπτίνης περὶ λαχευομένων, οὐκ ἔστιν περὶ αὐτῶν τῶν ἐμάδα ἐπερὶ ὀφθαλμῶν γενομένων. Καὶ Κριστόδοτος ἀπὸ ἀζοῦ ἐξελθὼν ἐβόνας δεναγτῶ περὶ τὸν ἐκλυπιακὸν πόλεμον, ἠγανάκτησε φάσκων, εἰς πείγμα τὸ δῆμον ἀγαγόντα, τὰς ἐβόνας περὶ αὐτῶν ἰδῶν. Cum quatuor, inquit, translationum genera sine, ea maxime probantur, qua proportione constant: sicut Pericles dixit, adolescentiam qua in bello perierat, ita sublata esse ex urbe, ut si quis verex anno tolleret, & Lepitines de Lacedaemonijs, non nisi committendum, ut iusticia fiat Graecia, & Cephisodorus, cum Chares rationem reddere Olynthiae belli studeret, indignatus dixit, illum, qui populum in furnum duxisset, rationes referre coram. At dicit aliquis, orationem de Corona, ea tetarum Regnam, post lectas Aristotelis artes Rhetoricas, scripsit Demosthenes, ut quam habuit octo annis post Philippi obitum: sed is praetare ipsius Aristotelis testimonio refelleitur, qui in locis vultur testimonij ex oratione περὶ τετραῖων, quā

B
πρὶ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ad *ἐπιμνηστικὸν* *ἔπος* nominat. Ex ijs luce ipsa clarius est, perfectionem eloquentiæ, quæ in Demosthene excitatus viguit, ex Aristorelis præceptis hausit non fuisse. Nolim tamen hic asserere, non esse vtilem perfectis oratoribus Philosophiam; quinimo, nutritrix est eloquentiæ sapientia, & summam affert in dicendo perspicuitatem, vim, copiam, maiestatem: verum, licet disertis Oratores, qui ante Philosophos, præcul dubio emerferunt, à Philosophis postea fuerint adiuti, non ideo præstantior est Philosophia Oratoria facultate, cuius munus est, reconditas opes sapientiæ proferre in lucem, & flore orationis vestire, sine quo ornatu neglectæ in tenebris, & squalore semper iacuisent. Certe quidem acuntur gladij, sed non ideo eos gladij præstantior; A Philosophis institui possunt Oratores, non ideo sunt Philosophis inferiores.

tè, vt cætera Dionysius Longinus Homerum modo Soli Orienti, modo Oceano comparat, & rectè, vt enim Sol fons lucis, Oceanus ortus pureorum, & aquarum omnium parens: Sic Homerus omnis doctrinæ, addo cum Iustiano Imperatore, omnis virtutis pater. Atque vt Solis radijs vestiantur, calore animantur, Oceani venis resperguntur & aluntur omnia: sic ex diuinis Homeri carminibus, lumen, Spiritum, alimentum, neccitate, & ambrosia suauis literæ perceperunt. Accedit quod vt in sole Oriente, & Occidente grauisimi colores ad oculorum miraculum cernuntur: In Oceano tot rerum opulentia, tot littorum decore, tot insularum amœnitas delectationem conciliat, sic in Homeri Poësi tot margarite, tot lumina, tot faces, tam varia, tam recondita, tam prompta rerum omnium copia, decus, voluptas sine fæditate delectet. Quanquam non est publici saporis Poëta, nec eos capere potest, qui Græcarum literarum imperiti eundem Latine legunt, aut puerciles amplificationes sententiarum ponderi, & eloquentiæ grauitati præferunt. Quos nihil mirum est de Homero pro sui ingenij modulo sentire, longè aliter ille Antipater Sidonius, qui non modo Poëtam, sed Oratorem; non oratorem tantum, sed Suadæ medullam, nec Suadæ medullam modo, sed Suadæ ipsam mundi, & magnum os nuncupat τὸν Μίσηρον, ἡρώδης δὲ, ἡ γρηγορία, ex quo ad eius statuam æream Apis, in ore vatis mellificans cernitur, in Græcorum carminum florilegio. Proceat igitur faustis auspicijs, in albis quadrigis Homerus Rhetorum pater, & longam sub se Oratorum vatumque seriem prospiciet.

Dion. Long. ad 4.
Homeri cō.
Sole, & Oceano comparatis.
Synesio
ἡρώδης δὲ ἡ γρηγορία
Homerο
ἡρώδης
ἡ γρηγορία

Antipater Sidonius in Anthologia.

Illustrum Oratorum Elogia.

P Y T H E V S.

CAPVT IX.

Eius imago existat apud Fulvium. Versum in numismate. Vide illustrium imaginum in gines 125. Pythæi suæ. Pythæi meminist Pau. san. in Corinthiacis. Ceter in Bruto. Hermogen. ad 1. Longin. ad 4. Demet. Phalar. de Elocut. Aelian. de var. hist. li. 13. cap. 22. τὰ μὲν ἐμὴν ἐπιμνηστικὸν. Plin. l. 17. 68. Id. l. 7. cap. 19.

Hic primus in templo Musarum fertur Rhetoricam docuisse, & posteris librum de arte dicendi conscriptum reliquisse.

H O M E R V S.

CAPVT X.

Origo plenioris Eloquentiæ si quis rectè repetat, est ab Homero, nempe hic Orator, & plane orator à Marco Tullio, ab Hermogene Rhetorum præstantissimus, à cæteris vero omnium consensu magister. Eloquentiæ agnoscitur. Sapiebat profectò Galaton ille pistor quisquis fuit, qui Homerum, quanquam haud satis verecunda specie, prudenti tamen, & arguta depinxit, quippe vomentem expressit, non esculenta credo vinum redolentia, sed aurea flumina, circumstantes verò poëtas, ea quæ ipse euomisset, summo studio colligentes vellem oratores addidisset, quando & ex eodem fonte hauriunt ab eo qui fons ingeniorum à Plinio nominatur, qui & de eorundem præstantia differens addit ingeniorum gloriæ, quis possit agere delectum, per tot disciplinarum genera, & tantam rerum operumque varietatem, nisi fortè Homero vate Græco nullum felicitius extitisse conuenit, siue operis fortuna, siue materia æstimetur. Ex quo diser-

Solon.
CAPVT XI.

Ante Solonis ætatem de nullo vt disertus memoriæ proditum est (inquit Tullius in Bruto) hic igitur Homero succedat, vir sine dubio magnus, cuius eloquentia, quasi veteris illius Myronis spirans manus horrori simul est, & Religioni. Apparet in eo ingenium acre, velox, excelsum quod eloquentiæ grauioris sedes est mens sincera, & victor animus: contra quem hoc calamitates possunt, quod aduersus solem nebula. His subsidijs paratur non fucata, & potentiorum libidini feruenter ancillans; sed

Grandioris eloquentiæ sedes grande ingenium.

